

Velem mindig történik valami (részletek)

Nálunk az úgy van, hogy ha krimi megy a tévében, akkor én kicsi vagyok, a Bori meg nagy, de ha le kell szedni a pókot a falról, akkor mégis én vagyok a fiú és ő a lány.

A Pacsitacsi az én kutyám meg a Borié, de olyan hosszú, hogy két testvérnek azért elég volna. Mégis, ha le akarom vinni az egészet a parkba, akkor a Bori mindjárt árulkodik, hogy már megint kínozom szegényt. Én hiába mondom, hogy más gyerek is taníthatja ugrani a kutyáját, mert sajnos az én apukámat nem érdekli, hogy a más gyereke mit csinál. Az csak akkor érdekes neki, ha a más gyereke véletlenül nem csinál semmit. >>>>>>

Olyankor apukám meg szokta kérdezni tőlem, hogy mért éppen velem történi mindig valami, és anyukám sóhajt, hogy pedig maholnap iskolás leszek. Mintha én tehetnék róla.

Itt a Balatonnál mindegyik gyerek undok, csak én nem, mert én vagyok a legkisebb. Anyukám mindig mondja, hogy menj szépen játszani a többi gyerekekkel, és én megyek is szépen, de a nagyobb gyerekek mindig éppen annyian vannak a játékhoz, hogy nem kell nekik még egy.

Szerencsére mégis találtam egy lányt, aki még óvodás, de van egy zöld gumikrokodilja.

A Pöszkét úgy találtam, hogy amikor először fröcsköltem le a vízben, akkor mindjárt elkezdett visítani, hogy apu, ez a nagyfiú el akarja venni a krokodilomat!

Mondtam a Pöszke papájának, hogy nekem nem kell az ő krokodiljuk, mert én már iskolás vagyok, csak még nincs iskola, és különben is van nekem otthon igazi kutyám.

A Pöszke apukája azt mondta, hogy akkor játsszunk szépen együtt, és a Pöszke mindjárt tudta, hogy úgy kell szépen együtt játszani, hogy ideadja nekem a krokodilt, és egyszerre nevetünk, amikor leesek róla. Igazán szerencséje van ennek a Pöszkének, hogy szóba állok vele, és nem vagyok olyan, mint a többi nagy gyerek.

Az első napon még nem kellett iskolába járni, csak éppen odamenni, és azt tudtam volna egyedül is, mégis mindenki elkísért. Az iskolaudvarban nekem volt a legjobb helyem, mert én az első sorban ültem, pedig nem is vettem előre jegyet. Az első sorból nagyon jól lehetett látni mindent, amit énekeltek meg szavaltak, és azt is, amit az igazgató bácsi beszélt. Csak azért kellett hátrafordulnom, hogy azt is lássam, amit mögöttem a nagyobb gyerekek beszélnek.

Az igazgató bácsi úgy örült nekünk, elsősöknek, hogy csuda, és azt mondta, hogy majd mi megostromoljuk és bevesszük a tudás várát. Kár, hogy nem szólt előbb az igazgató bácsi, hogy ennyire vár minket, mert én ráértem nyáron, és jöhöttem volna hamarabb is.

De akárhogy figyeltem az igazgató bácsira, nem láttam, hogy a tanév mikor nyílt meg, pedig előtte szólt is, hogy most fogja megnyitni.

Az ünnepély után kaptunk ajándékba sok ceruzát és színes papírt meg egy tanító nénit, aki azt mondta, hogy ő lesz a mi második anyukánk.

Féltem, hogy az én anyukám nem örül neki, hogy ezentúl ketten lesznek, de mégis örült, mert azt mondta, hogy egyedül úgyse bír velem.

Amikor apukám azt mondja, hogy gyere csak ide, kisfiam, beszélni akarod veled, akkor már biztos, hogy baj van. Mert ha nincs baj, akkor nem mondja, hogy beszélni akar velem, hanem mindjárt beszél.

Most azért akart apukám velem beszélni, mert az hallotta a tanító nénitől, hogy eleven fiúcska vagyok az iskolában. Az igaz, hogy én eleven fiúcska vagyok az iskolában, de az Istvánka, aki mellettem ül, az még elevenebb, mert nagyon szeret lökdösődni, de egyedül nem tud.

És az Attila, aki mögöttem ül, az is jó eleven, és mindig a más nyakát akarja csiklandozni, de csak az enyémet éri el.

Az Eszter, aki előttem ül, csak azért nem eleven fiúcska, mert lány, de azért hátrafelé is tud rúgni.

Erre apukám megint elmondta, hogy őt nem érdekli, hogy a más gyereke mit csinál, de nagyon szégyellte magát a tanító néni előtt.

Sajnáltam apukámat, hogy helyettem szégyellte magát, mert szégyellni már én is tudom magamat a tanító néni előtt, csak szép kövér karikákat nem tudok még egyedül rajzolni.

Ha mihozzánk vendég jön, akkor anyukám feketét főz, és becsukja a mi szobánk ajtaját, mert oda jobb be se nézni.

De sajnós a tanító néni előre megüzente anyukámnak, hogy ne tekintsük őt vendégnek, mert csak a családdal szeretne megismerkedni. Ezért anyukám lemosta az ajtókat és elrakta a kabátokat meg a cipőket az előszobából. Apukám megragasztotta a fotel lábát, és becsavart még két égőt a csillárba.

A Bori leszedte a színészképeket a falról, én pedig kivittem a vadgesztenyéimet az erkélyre. Amikor már olyan rend volt, amilyen nem szokott lenni, akkor a Pacsitacsit is átküldtük a

szomszédba, mert ő nem tudhatja, hogy a tanító néni nem vendég, és lehet, hogy megrágja a cipőjét, ahogy a vendégeket szokta.

A tanító néni csak fél óráig volt nálunk, mégis jól megismerkedett a családdal, mert közben megérkeztek a Bandi bácsiék Érdről, az alattunk lakó felkiabált, hogy legurultak a gesztenyék az erkélyről, a szomszédból hazazavarták Pacsitacsit, mert nem tudta, hogy az ő konyhájukban is szobatisztának kell lenni. De én nem is bántam, mert így a tanító néni legalább látta, hogy mi itthon is elég elevenek szoktunk lenni.

Az én anyukám nagyon szereti a rendet, ezért mi csak akkor kezdhethetjük el az új évet, amikor már befejeztük a régit. Igaz, hogy én kicsit hamarabb fejezem be, mint anyukámék, mert velem csak egyszer koccintottak málnaszörppel, aztán le kellett feküdnöm, ők meg végigkoccintották az egészet. De az új évet én kezdtem a legkorábban, mert még mindenki aludt, amikor kimentem az erkélyre dudálni.

Én azért szeretem korán kezdeni az új évet, mert aki még nem fejezte be a régit, az ilyenkor mind az utcán dudál meg énekel meg bohóckodik, és ha a szomszéd néni nem tud aludni, akkor nem gondolja mindjárt, hogy biztosan megint én vagyok.

Először Pacsitacsi ébredt föl, és kaparta az erkélyajtót, aztán a Bori és el akarta tőlem venni a dudát, hogy ne bosszantsam megint anyukámékat. Én ismerem a Borit, és nem adtam neki oda a dudát, mert tudom, hogy mindig ő akar mindent csinálni. Addigra már felébredt anyukám és apukám is, de szerencsére nálunk az a szokás, hogy nem kezdjük az új évet veszekedéssel. Én mindig a születésnapomon szoktam nőni, mert apukám akkor

mér meg. Az idén rekordot nőttem, ezért nemcsak cipőből, hanem nadrágból is hosszabbat kellett nekem venni, ha nem is olyan hosszú, amelyet a boltban adtak. A néni, aki a boltban adta, azt mondta, hogy nem baj, mert a farmer a mosásban úgy is összemegy, a fiúcska meg úgy nő, mintha húznák. Így aztán nemsokára jók leszünk egymásnak. Nagymamától egy új labdát kaptam, amivel csak a játszótéren szabad labdázni, a Boritól egy szappanbuborék-fújót, amivel csak az erkélyen szabad buborékot fújni. Bandi bácsiéktól pedig egy szájharmónikát, amivel csak a lakásban szabad zenélni. Ezt én nem tudtam mindjárt, csak amikor a szomszéd néni szólt, hogy meg ne hallja még egyszer az erkélyen.

Amióta tanulok szájharmónikázni, anyukámék sokszor küldenek, hogy menjek a játszótérre labdázni, és mért nem járok át az Attiláékhoz, mikor olyan közel laknak. Én szívesen labdázok a játszótéren és átmegyek az Attiláékhoz, de azért ha itthon vagyok, mindig szájharmónikázok, mert hallottam, amikor este apukám azt mondta az anyukámnak, hogy hagyd csak, majd ezt is megunja, és nem akarom, hogy megint csóválják a fejüket, hogy hiába, fiacskám, nincs benned kitartás.

Ha Juliska néniék feljönnek Pestre, annak nálunk mindenki örül. Én azért örülök, mert olyankor két összetolt fotelban alszom, és a Jóska bácsi megkérdi, hogy hát azt tudod-e, amikor apád fölmászott az eperfára?

A Bori azért örül, mert olyankor Juliska néni a pártjára áll, hogy bizony, ne is engedje levágnani azt a szép hosszú haját. Apukám azért örül, mert olyankor mindig van itthon hideg sör, és ő is elmesélheti, hogy mit kiabált Jóska bácsi, amikor megcsípték a

méhek. Anyukám pedig azért örül, mert Juliska néniék kivisznek minket a vásárra és addig ő nyugodtan megfőzheti azt a kis ebédet, ami igazán mindjárt megvan.

Az idei vásár nagyobb, mint a tavalyi volt, mert még nekem is jutott jelvény, és kaptam pattanó labdát meg majdnem egy golyóstollat is, és kétszer annyi fagyit ettünk, és sokkal nagyobb kavics ment a szandálomba, mint tavaly. A vásáron a Bori a napszemüvegét vesztette el, Juliska néni meg engem, Jóska bácsi pedig a fogadást, mert fogadott apukámmal, hogy ha ők vigyáznak rám, akkor nem történik velem semmi.

A Bori hármast hozott matekból, és azt mondta, hogy igen, mert nálunk nincs hely, és itt nem lehet rendesen tanulni. Szerintem a Borinak igaza van, mert nálunk tényleg nincs hely, és itt nem lehet rendesen tanulni. Különben és sem kaptam volna írásra hármast. Erre apukám azt mondta, hogy ha csak ez a baj, majd ő segít ezen, és kidobálja a szobánkból a fölösleges kacatokat, hogy legyen helyünk tanulni és ne kelljen hármast hozni.

Én mondtam apukámnak, hogy először a Bori képeslapjait meg színészképeit dobjuk ki, a Bori meg azt mondta, hogy hogyne, inkább az én gyufaskatulyáimat meg gesztenyéimet. Anyukám azt mondta apukámnak, hogy szerinte a tologatók autók fölöslegesek már, és a gombfocipálya is rengeteg helyet foglal el. Apukám meg azt mondta anyukámnak, hogy igazán nevetséges babákat meg babaedényeket őrizgetni.

De anyukám nem engedte kidobni a babákat, mert a Panni baba, az még az övé volt, csak a gombfocipályát dobta ki, ami sajnos nem apukámé volt, mert neki nem maradtak játécai. Azóta apukám csinált nekem egy új gombfocipályát, ami nagyobb, mint

a régi, én pedig hoztam két ötöst énekből, mert ahhoz nem kell sok hely.

Ha anyukámék nem nézik este a tévét, akkor mindig a Bori jövőjéről beszélgetnek, ami még mindig nem dőlt el. Pedig én még iskolába se jártam, amikor a Borinak már mondták, hogy vigyázzon, mert most dől el a jövője, és én úgy sajnáltam szegényt, mert tudtam, hogy milyen rossz az, ha valami eldőlt.

Úgy látszik, ezt a Bori is tudta, és vigyázott a jövőjére, hogy el ne dőljön, mert addig apukám vesz neki könyveket, és megkérdezi, hogy ugye, milyen érdekes, és anyukám beíratja őt mindenhova, és megkérdezi, hogy ugye szeret oda járni.

És ha Bori csak a vállát vonogatja, akkor kap hegedűt, meg tornacipőt, meg rajzlapot és nagyítót meg földgömböt, meg körzőkészletet, mert hátha akkor eszébe jut, hogy mi érdeklí jobban.

Én mindig tudom, hogy engem mi érdekel jobban, csak az a baj, hogy én mégse fogok se focilabdát, se autót, se horgászbotot kapni, mert én nem vigyáztam úgy, mint a Bori, és sajnos már tavaly megmondtam, hogy indián szeretnék lenni.

Apukám azt mondta, hogy most már elég nagy fiú vagyok ahhoz, hogy délutánonként én vigyem le a Pacsitacsit sétálni. Az igaz, hogy én már elég nagy fiú vagyok ahhoz, és háromszor le is vittem, de negyedszer jött az Attila, és egyáltalán nem irigyelt engem, hogy a Pacsitacsit sétáltatom, hanem ment a játszótérre.

Akkor én azt gondoltam, hogy talán a Pacsitacsi is elég nagy kutya ahhoz, hogy egyedül sétáljon, és elmentem én is a játszótérre hintázni. Aztán már füttyültem a Pacsitacsinak, de valaki eltéríthette szegényt, mert egyáltalán nem jött elő, és akkor

sírni kezdtem, mert rajta kívül eddig csak egy lakáskulcs volt rám bízva, és ha most a Pacsitacsi se lesz meg, az teljesen olyan, mintha nem vigyáztam volna rá. Még akkor is sírtam, amikor végre megtalált a Bori, mert én meg órá voltam bízva, és úgy látszik, hogy közben vége lett a tánczenei műsornak. A Borival körbeszaladtuk a parkot, és füttyültünk, de nem a Pacsitacsi jött szembe, hanem apukánk, aki minket keresett, mert mi meg órá voltunk bízva.

Máskor inkább úgy leszek nagyfiú, hogy magamra vigyázok, mert úgy látszik, az könnyebb. Én eddig még mindig megkerültem, de a Pacsitacsi most igazán elveszett. Én büntetésben részesültem, amiért elvesztettem a Pacsitacsit, de aki visszahozza, az majd jutalomba, és ezt ki is íratta apukám az újságba. A hirdetésre először egy öreg tacsit hoztak, de az be se akart jönni, mert mindjárt tudta, hogy nem itt adnak érte jutalmat. Aztán egyszerre két kutyát hozott egy bácsi, és igaz, hogy nem tacsik voltak, de nem is kért értük jutalmat, csak pénzt.

Apukám becsukta a bácsi előtt az ajtót, de én úgy megsajnáltam őket, hogy kivettem a perselyemből a huszonhét forintot és a bácsi után szaladtam, hogy adja ide a kutyákat leértékelve, mert az egyik úgyis sántított, a másiknak meg leharapták kicsit a fülét. A bácsi ideadta, mert jó szíve volt, és mondta is, hogy mindig össze szokott facsarodni, ha szegény gazdátlan kutyusokat lát az utcán.

Egy kicsit az enyém is facsarodott, amikor húzni kezdtem hazafelé a két kutyát, és szembejött velünk a Pacsitacsi teljesen ingyen.

Amikor hazaértem a három a kutyával, először a Pacsitacsit engedtem be, és megvártam, amíg mindenki örül, hogy végre megvan. Annyiszor elmondták, hogy jaj, mennyire tud egy kutya hiányozni, hogy gondoltam, most már behozhatom a lépcsőházból a két új kutyát, mert hátha a kutya is olyan, mint a szemüveg, és jó, ha tartalék van belőle otthon. De mindjárt kiderült, hogy nem olyan.

Azért a Bori kivételesen rendes volt, mert amikor apukám ki akart engem dobni a két kutyával, akkor megvédett, hogy igenis tudja, milyen rossz az, ha valakinek nincs testvére, és a Pacsitacsi se élhet itt egyedül, ezért engem kidobhat apukám, ha akar, de a kutyákat nem hagyja. Szerencsére anyukám engem se hagyott, mert ő meg tudja, hogy nekem jó a szívem, és ettől lett nekünk most ennyi kutyánk. Azt azért nem kellett volna mondanom, hogy különben is a zsebpénzemért vettem őket, mert apukám azt válaszolta, hogy még jó, hogy neki nincs zsebpénze, mert mit szólnánk hozzá, ha beállítana egyszer egy tevével. Sajnos most büntetésből és se kapok két hétig zsebpénzt, különben odaadnám apukámnak, mert olyan jó volna, ha egyszer beállítana egy tevével.

Én nem tudom, hogy a Bori örült-e, amikor testvére lett neki, de a Pacsitacsi inkább morog tőle. A tanító néni azt mondta az iskolában, hogy a kutya régen vad volt, és nem olyan szelíd, mint most, amikor már az ember leghűségesebb barátja.

Sajnos, a Tarka, az még régről maradhatott, és nem is akar a leghűségesebb barátunk lenni, hanem folyton az előszobaajtót kaparja.

Szerencsére a Bimbó az annyira szelíd, hogy amikor jött a

tömbösített néni a lakók levelével, és kiabált, hogy a lakásban nem szabad ennyi kutyát tartani, különösen olyan nagyot nem, mint egy bivaly, akkor a Bimbó volt az egyetlen, aki örült a néninek és mindjárt pacsit is adott neki. Amíg anyukám kávéét főzött, addig a tömbösített néni vakargatta a Bimbó füle tövét, a Pacsitacsi meg a Tarka pedig ugatta őket. De azért lehetett hallani, amikor apukám felolvasta a lakók levelét és megkérdezte, hogy ha alattunk meg fölöttünk meg mellettünk nem lehet kibírni, akkor mit szóljon ő, közében.

Szerencsére most a kutyákkal is történt valami, különben nem tudom, hogy mi történ volna velem. A Bimbóval az történt, hogy a tömbösített néni, akinek a férje hentes, két napig járt hozzá látogatóba csontokkal, a harmadik napon pedig elvitte a Bimbót, és hozott nekünk egy kacsát helyette. De nem élőt. Most már tudom, hogy hiába voltam a Bimbó leghűségesebb barátja, mert még a farkát is csóválta, amikor elvitték és hátra se nézett arra, aki a zsebpénzét adta érte.

A Tarkával meg az történt, hogy fölismerték a parkban, pedig nem is szerepelt a tévében. De két fiú elkezdett kiabálni, hogy nézd csak, ez a Kiskomisz, a szódás kutyája, és a Tarka mindjárt ki akarta tépni a pórázt a kezemből, mintha a Kiskomisz, az szebb név volna. Este el is jött érte a szódás, és csak füttyentett egyet a Kiskomisznak, az meg rohant utána. Még szódát se hozott nekünk helyette, de nem baj, mert úgyis szifonunk van.

Ha kapok megint zsebpénzt, virslit fogok venni a Pacsitacsinak. Már megkaptuk a bizonyítványt és bezártuk a tanévet, nehogy nyitva maradjon, amíg mi elmegyünk nyaralni.

Aztán megünnepeltük az én bizonyítványomat, és megünnepeltük a Bori bizonyítványát, meg azt is, hogy a szomszéd néni lakást cserélt az Attiláékkal. Én nagyon örültem, hogy az Attiláék ide költöztek, mert most majd látja apukám, hogy nemcsak velem történik mindig valami, hanem mással is szokott. Amikor az Attiláék már berendezkedtek, és az Attila már nem nálunk aludt, hanem náluk, akkor apukám azt mondta, hogy most már szeretne néhány hétköznapot, és ezért feltesz minket a vonatra, mert a nagymamáékra is ráfér egy kis öröm, csak aztán ne legyen ránk semmi panasz. És megígértem, hogy nem lesz, mert az én nagymamám nem olyan panaszkodós fajta.